

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 10/2014

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 05.03.2015. године

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 05.03.2015. ГОДИНЕ**

Председник већа:

Председник већа отвара заседање и објављује наставак главног претреса у кривичном предмету Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду К-По2 10/2014 у кривичном поступку против оптуженог Живковић Миодрага због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у санивртилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, а по оптужници тужиоца за ратне злочине број КТО 6/14 од 04.06.2014. године.

Веће поступа у неизмењеном саставу.

Утврђује се да су на главни претрес приступили:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић,
- пуномоћник оштећених адвокат Гордана Андрејевић,
- оптужени Живковић Миодраг и бранилац оптуженог адвокат Драган Палибрк.

Како су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса,

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

Главни претрес је јаван.

У смислу члана 236 ЗКП врши се тонско снимање главног претреса и транскрипти тонског снимања су саставни део записника о главном претресу.

Председник већа објављује

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Добро за данас нам је остало да извршимо још неке увиде у писмену документацију. Само ми реците био је предлог колико се сећам да се у својству сведока саслуша и Т [REDACTED] Д [REDACTED] Да ли Ви остајете код тог предлога?

Адв. Драган Палибрк: Да се прочита.

Председник већа: Захваљујем. Добро.

-Врши се увид у списе Ки.По2 89/10 уз захтев за спровођење истраге КТРЗ 7/10 од 01.09.2010. године;

-у решење Вишег суда у Београду Одељење за ратне злочине Ки.По2 89/2010 од 09.05.2011. године, којим је раздвојен поступак у односу на оптуженог Живковић Миодрага;

-у допис Окружног затвора у Београду број 587/14 од 06.05.2014. године;

-чита се поднесак службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима С.број 21/14 од 27.08.2014. године, С бр.26/14 од 03.10.2014. године;

-чита се поднесак Окружног суда у Бијељини број 120 К.3095509 од 06.10.2014. године;

-чита се поднесак службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима С бр.31/14 од 09.10.2014. године;

-чита се поднесак Окружног суда у Бијељини од 13.10.2014. године, везано за изјаву сведока С██████████ Д██████████а поводом пружања међународне правне помоћи;

-чита се допис Министарства правде Управе за извршење кривичних санкција 25-00-00199/14-01-15/1 од 25.02.2015. године;

-врши се увид у путни радни лист ВП Бруник 6318 везано за возило „Застава 128“.

-На сагласан предлог странака читају се искази сведока Т██████████ћ Д██████████ испитане пред Окружним тужилаштвом у Бијељини број КТ-10/03 од 11.08.2009. године и на записнику КТ-000214711 од 03.03.2011. године.

Био је предлог да се обави препознавање у врсти, Ви сте видели да је то било немогуће јер оштећене нису хтеле да присуствују на главном претресу.

Адв. Драган Палибрк: Ако ми дате реч колегинице уважена моја. Видели сте сво време трајања овог поступка да сам максимално конспиративан и коректан био, да апсолутно те несретне људе нисам хтео ни милиметар више нервирања секирања и свих малтретирања да, од оног што су прошле пре 25 година, мени је овде апсолутно само истина и истина битна али што се тиче тог препознавања, оне су гледале на фотографији нико га није препознао. Једино њега нико није препознао, и мислим, ми не бежимо, нама би било у интересу да буде то препознавање, али сто посто знамо да га не би препознали, не зато што он није био тамо него зато што није ништа радио тамо. Значи, фотографија је врло јасна, он се није на тој фотографији много променио у односу на то како изгледа сада, али ако га нису тамо кад је био много млађи препознали на тој фотографији сигурно га не би ни у врсти, али ми не бежимо, нама је у интересу да дође до препознавања и да се коначно установи шта је то вече ко радио.

Председник већа: Да, јасно, али предлог је био да се обави оно препознавање у врсти, истражна радња да кажемо препознавање. Фотографије нисмо ни показивали, ничији предлог није ни био, а они су и гледали.

Адв. Драган Палибрк: Јесте, али у оном предмету јесте кад смо били у Бечу уважени колега Дилпарић је показивао били смо ту, био је и мој уважени колега

Кнежевић значи, показивали смо, оне су јасно препознале све сем мог клијента. Значи, апсолутно немамо ништа против, ја управо и дајем коначан неки мој одговор поводом тог предлога, значи немам ништа против јел` то нама у прилог, али Ви сад процените, остављам суду на оцену значи дал`, ја нећу да будем тај који ће на томе да инсистира и да ...

Председник већа: За препознавање у врсти?

Адв. Драган Палибрк: Апсолутно.

Председник већа: Добро. Остајете код тог предлога.

Адв. Драган Палибрк: Јер њега нико није препознао.

Председник већа: Добро. Изволите.

Заменик тужиоца: Дакле, мислим да није неопходно обављање те истражне радње препознавања, да је око тога све рашчишћено још у оном поступку који је завршен како је завршен, тако да сам ја против тога.

Председник већа: Бранилац оптуженог остаје и даље код предлога да се обави препознавање у врсти, а како би се утврдило да ли оштећена препознаје овде оптуженог...

Адв. Драган Палибрк: И то и оно што је мени много битније да се утврди да ли је тај окривљени нешто радио, и ако је радио, шта је радио, тако једино можемо истину да установимо. Не, сви су били и сви су све радили.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца противи се спровођењу истражне радње препознавања.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одбија се предлог браниоца оптуженог Живковић Миодрага адвоката Драгана Палибрка да се обави истражна радња препознавања из разлога што су оштећени одбили да дођу у суд и да сведоче, а сведочење је обављено путем видео конференцијске везе.

Да ли има још предлога за допуну доказног поступка? Нема.

Нема предлога за допуну доказног поступка.

Председник већа објављује да је доказни поступка завршен.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић. Изволите.

Заменик тужиоца: Поштовани суде, остајем у целини при поднетој оптужници од 04. јуна 2014. године, измењене у неколико да кажем тако, само козметички, нашим дописом од 05.06., сутрадан је ли, додавањем тачке А члана 3 став 1 наведене Женевске конвенције, у питању је био „lapsus kalami“ тако да о томе се ради.

Сматрам да је спроведеним доказним поступком утврђено да је оптужени починио кривично дело за које се терети па стога предлажем да у односу на њега донесете осуђујућу пресуду.

Кривично дело за које се оптужени терети је ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије а не Кривичног закона СФРЈ, односно основног Кривичног закона те Кривичног законика због обавезне примене блажег закона за извршиоца. Ово кривично дело врши онај ко кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба нареди или изврши неку од алтернативно одређених радњи извршења кривичног дела које су таксативно наведене у овом законском члану. Конкретно тужилац терети оптуженог за учешће у догађајима од 14. јуна 1992. године у Бијељини, током којих је једно лице лишено живота, две женске особе вишеструко сексуално злостављане и из две куће одузете ствари побројане у списима. Оно што је спроведеним доказним поступком утврђено практично се подудара са наводима оптужнице а то је да је у јуну месецу 1992. године на простору Босне и Херцеговине постојао оружани сукоб између наоружаних формација Српског, Хрватског и Муслиманског народа који живе у Босни и Херцеговини. Радило се о унутрашњем немеђународном сукобу оних народа који ту живе. У то време оптужени је био припадник једне од страна у сукобу и то добровољачке јединице која се борила на страни српских оружаних формација. У Босну и Херцеговину је стигао у марту месецу 1992. године и у Босанском Шамцу се придружио поменутиим формацијама. Критичног дана оптужени заједно са добровољцима Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном и Ристић Аленом, ради се о лицима који су правноснажно осуђени од стране овог суда, из Босанског Шамца тачније из села Милошевац кренуо у Бијељину у акцију, у кафићу „Треф“ у вечерњим часовима су од мештанина Данила Спасојевића сазнали за А. Р. наводног локалног муслиманског екстремисту који набавља оружје за муслимане и који у својој кући у граду има већу количину оружја. Договорили су се да оду до његове куће а пут им је показао поменути Данило Спасојевић. У кућу су ушли сви заједно униформисани сем Спасојевића који је био у цивилној одећи и наоружани ватреним оружјем тражили су од Р. оружје, па када им је исто предато извршили су претрес куће и одузели новац и накит, потом су уз претњу оружјем и у присуству свих укућана принудили Р. ћерку Н. и снаху Х., супругу Н., која се неколико дана раније породила, да са себе скину сву одећу а затим су над њима наизменично вршили силовање и противприродни блуд стављајући своје полне органе у уста. Након тога је окривљени Драган Јовић ставио цев аутоматске пушке у уста оштећеном Авдић Раму и извршио опаљење, чиме га је лишио живота. Потом су напустили кућу потеравши испред себе оштећене А. Н. и Х. кроз град голе и босе, додатно их понижавајући на тај начин, као и А. Н. који је био обучен да им покажу ко има возило у комшилуку, обзиром да се њихово претходно заглавило у каналу поред пута и није могло да се покрене. Стигле су до куће Д. Т. и из исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило „Југо 55“ којим су се удаљили са лица места. Пошто су успут у граду оставили Спасојевића наставили су према Брчком да би доласком до

места званог Љељенча зауставили возило испред кога су сва четворица поново наизменично вршили силовање и противприродни блуд поменутих жена, стављајући им своје полне органе у уста и анус, да би их затим голе и босе оставили на путу и удаљили се са лица места, након чега су убрзо ухапшени. Једини грех оштећених Авдића био је у томе што су били друге националности. Током овог пира пак национална припадност Д. Т. као и чињеница да је била инвалидно лице није их спречила да и њу опљачкају.

Шта каже оптужени у својој одбрани? У истрази се бранио ћутањем, на главном претресу на сличан начин као остали поменути, да их тако назовем, саокривљени Јовић и других описује долазак до куће А. наводи да је био у цивилној одећи, комплетно белој тренерци јер му је униформа у једној од претходних војних акција била оштећена па се налазила на поправци. У кућу А. је ушао добровољно, није то могао да му нареди окривљени Јовић, могао је осталима. Хтео је да види шта ће бити и има ли заиста оружја у кући, био је ненаоружан, његова аутоматкса пушка остала му је у возилу које се претходно заглавило у јарку у близини а пиштољ „шкорпион“ дао је Данилу Спасојевићу по захтеву окривљеног Јовића. Тврди да су ћерка и снаха Р. биле сексуално напастоване у кући од стране окривљеног Ђурђевића и Јовића, он у томе није учествовао, само је посматрао. У два наврата позивао је да се са тим престане али безуспешно. Потом је изашао напоље. Те две женске особе поново су силоване и сексуално злостављане и код возила крај пута на излазу из Бијељине. То су чинили окривљени Јовић, Ђурђевић и Ристић, он не. Потом су жене пуштене а они су убрзо ухапшени.

Оваква његова одбрана у супротности је са изведеним доказима и усмерена је на избегавање односно умањење сопствене кривице. Искази осталих саокривљених који су осуђени пред овим судом разликују се од његовог исказа, као што он терети њих, тако и они терете њега покушавајући да своју одговорност умање. Окривљени Јовић каже да је оптужени Живковић са окривљеним Живковићем силовао поменуте две жене и у кући Р. и касније код возила на путу. Слично наводи окривљени Ристић. Окривљени Ђурђевић пак говори о свом неуспелом покушају силовања и покушају окривљеног Јовића у односу на кога то тврди само у истрази, на претресу не. Док за оптуженог Живковића и окривљеног Ристића не зна да ли су у силовању учествовали.

А шта кажу преживели чланови породице А., Ф., Н., Х., Н. и Х. Сви они сагласно тврде да су сва петорица нападача, значи и оптужени Живковић и оптужени Јовић, Ђурђевић, Ристић и Спасојевић била наоружана. Један од њих је био у цивилној одећи али то није био оптужени Живковић већ њихов суграђанин и комшија из суседног села Данило Спасојевић који је био у радничкој униформи тегет боје, портирској и који је овим осталима показао њихову кућу односно претходно пут до ње. Он је једини имао кратку цев, пиштољ. Сви остали њих четворица, дакле и оптужени Живковић међу њима су имали дуге цеви, аутоматске пушке и били су униформисани. У хаосу који је настао у кући Н. и Х. су вишеструко, наизменично силоване и сексуално злостављане. Нападаци су се мењали. Цитат „сви су они били у томе“. Кратко описује Ф. А. у свом исказу са претреса од 19.02.2015.године и додаје да нико од њих није спречавао нити се бунио, цитирам „не могу никог сад издвојити осим Јовића који је убио Р., нико се томе од њих није опирао“. Слично наводе и остали А. у својим исказима на поменутом претресу, односно у исказима током ранијег поступка пред овим судом. Упечатљиви су искази несрећних жена Х. и Н. кад описују своје муке. Тако оштећена Н. на претресу од 17.10.2011.године у поменутом ранијем поступку сопствено сексуално напастовање описује речима „од напред, од позади и вулгарно“. Док оштећена Х. у свом исказу од 12.12.2011.године истиче да се сећа да је у једном тренутку од позади

силована од стране једног од окривљених, а истовремено принуђена да орално задовољава другог окривљеног. Из исказа А. Н. утврђено је да је његова супруга Х. напастована и у његовом присуству у ходнику испред собе у којој је била њихова беба. Из исказа сведока М. П. у поменутом ранијем поступку утврђено је да су му А. Х. и Н. усред ноћи у јуну месецу 1992. године покуцале на врата куће, а при том су биле голе и босе, испричале су му да су их наизменично силовали сви који су били у возилу, а да подсетим у возилу су били оптужени Живковић, затим окривљени Јовић, Ристић и Ђурђевић и још нешто нашта би на овом месту требало указати. А. Р. није био муслимански екстремиста и није наоружавао муслимане, напротив из исказа сведока Д. С. припадника Станице милиције Бијељина из раније пресуђеног поступка утврђено је да је А. Р. био припадник резервног састава милиције и помагао у уклањању муслиманских барикада у граду. Слично тврди и сведок Ф. Р. на претресу од 21.12.2011. године у истом том поступку, истичући да је успешно посредовао Р. између српске и муслиманске стране и допринео да не дође до употребе оружја у граду.

О осталим чињеницама у овом предмету које су практично неспорне, а тичу се убиства А. Р. трагова биолошког порекла и задобијеним повредама оштећених жена током силовања, чињеница везаних за претрес и одузимања оружја и ствари од вредности из куће А. Односно возила, новца и накита из куће Д. Т. као и доказа који те чињенице потврђују, већ је довољно речено у претходној завршној речи на суђењу окривљеног Јовића и осталих.

Неспоран је и статус оштећених односно припадност оптуженог једној од страна у оружаном сукобу *tempore criminis* као и повреде побројаних одредаба Међународног права које су садржане у наведеној Женевској конвенцији и Допунском протоколу, о чему је такође било речи у претходној завршној речи.

Дакле, за тужиоца нема дилеме да је оптужени починио ово кривично дело те стога предлажем осуђујућу пресуду. Његова урачунљивост ни на који начин није доведена у питање, ово кривично дело учинио је са директним умишљајем јер је био свестан свога дела и хтео његово извршење заједнички учествујући у радњи извршења кривичног дела са поменутих лица поступао је као саизвршилац. Имајући у виду криминалну количину коју је испољио слично као правноснажно осуђени Ђурђевић, предлажем да му суд изрекне казну затвора у трајању од 13 година. Напомињем да је за нешто мању криминалну количину у овом кривично правном догађају Ален Ристић као млађе пунолетно лице правноснажно осуђен на казну затвора у трајању од 10 година. То је све.

Председник већа: Захваљујем.

Заменик тужиоца у завршној речи износи оцену доказа изведених на главном претресу, изводи закључке о чињеницама важним за одлуку, предлаже да се оптужени огласи кривим и осуди на казну затвора у трајању од 13 година.

Пуномоћник оштећених изволите.

Пуномоћник ошт. Гордана Андрејевић: Ја се у потпуности придружујем завршној речи представника јавне тужбе, молим овај суд да има у виду посебно трауматичне последице чина који је извршио како окривљени тако и остали окривљени који су претходно правноснажно осуђени. Посебно је био понижавајући и нехуман однос свих окривљених према двома девојкама односно женама Х. и Н., а посебно према Х. која је само три дана пре овога чина родила дете. Значи била је

у посебном емотивном стању, чињеница да су поред извршеног силовања принудили њу и њену снају односно заову да голе шетају по граду а потом их опет на излазу из Бијељине силовали, посебно је била трауматична за њу што се види и из чињеница да је и после 23 године након извршеног дела она психички да кажем грубо речено поремећена особа, јер бар једном годишње одлази код психијатра на посебне третмане. У томе у прилог говори и податак да она ни дан данас није спремна да се појави пред судом ни сведочи о тако тешким и трауматичним догађајима који су се десили '92.године.

Ја видим да одбрана овде инсистира да окривљени није учествовао ни у чину силовања ни у чину убиства А. Р. али по мени сама околност да је био са осталима окривљенима и да како тврде оштећени ни једног момента није покушао да их спречи у извршењу ових дела, значи да се са тим њиховим радњама сагласио па самим тим је и одговоран за све ово. Ја сам сагласна са предлогом тужиоца да се окривљени осуди на казну затвора од 13 година и сматрам да ће ово веће тако и одлучити. Хвала.

Председник већа: Хвала.

Пуномоћник оштећених Гордана Андрејевић адвокат, придружује се у свему завршној речи заменика тужиоца за ратне злочине, с тим што посебно указује да треба имати у виду трауме које су оштећене претрпеле и психичко стање након извршења овог кривичног дела. Сматра да оптуженог треба огласити кривим и осудити на казну затвора у трајању од 13 година.

Изволите, бранилац оптуженог адвокат Драган Палибрк.

Адв. Драган Палибрк: Хвала уважена председнице. Ја ћу искористити прилику пошто сам као и увек у писменом облику своју завршну реч да она буде саставни део предмета, јел ипак човек када пише има највећу концентрацију и може лепо да сложи своје мисли, увек завршна реч која је из главе је под неким и емотивним а и свакаким другим утицајем, јел ипак овде не судимо човеку за крађу чоколадне бананице него за најтеже кривично дело.

Ја ћу пробати у најкраћем ово што сам написао да кажем својим речима и почећу од те оптужнице тужиоца по којој се овај цео поступак и водио, која не видим да се уопште разликује од оне оптужнице која је била у оном предмету, практично је само промењено име мог клијента и управо у том неком „копи фејсту“, свих ових година колико браним, и деценија колико браним ратне злочине, се највише и плашим, просто то је једна матрица, знамо да су одређени људи били на одређеном месту, чим су они били на одређеном месту сви су они криви и једноставно треба им судити и по могућству дати им највеће могуће казне. Значи у сваком случају није се то нажалост ни у овом предмету променило, ми ако прочитамо ту оптужницу видећемо да је просто по тој оптужници сви су вршили убиства, сви су вршили силовања, сви су вршили пљачке, сви су вршили претресе и једноставно само онда додамо имена људи који су ту били и тако добијемо један диспозитив оптужнице, мог уваженог колеге тужиоца, без да је било где индивидуализован ко је шта радио. Ако је већ силовао кога је силовао, где, кад, како, на који начин, не. Сви су они и силовали и вршили противприродни блуд, сви су они ишли у кућу Д. и тамо пљачкали, сви су они и код покојног Авдића исто пљачкали, сви су вероватно и возили ауто и тако, оптужница, нема проблема, сад само ћемо да лицитирамо са казнама.

Ја сам сувише мали да би се супротставио таквом начину и оптуживања а на жалост много пута је било и пресуђивања али док се бавим овим послом трудићу се да оно што нас још стари Римљани научише да индивидуализујемо кривицу и посебно да је докажемо и да се тако руководимо а не да пишемо бројке и статистике.

Значи мој уважени колега каже да је мање више све неспорно. Ја могу са њим у једном делу да се сложим и заиста многе ствари јесу неспорне, значи неспорно је и по одбрани да се тог 14.јуна десила страшна трагедија за породицу А. и да је глава те породице А. Р. тада изгубио живот, то је неспорно као што из оног исто што сам чуо да се ради о човеку који је био један добар домаћин и човек који је апсолутно био лојалан грађанин. Значи, то је и за одбрану неспорно. Неспорно је такође да су том приликом и А. Н. и А. Х. доживела страшне трауме и то се са мојом уваженом колегеницом у потпуности слажем, јер сам ја прво човек па онда бранилац. Неспорно је да је у кући покојног А. Р. и Т. Д. одузет одређен накит и одређена количина новца, неспорно је да су и сви окривљени односно конкретно мој клијент а и окривљени који су већ за ово кривично дело осуђени били присутни у кући. Али је такође по мени неспорно утврђено и не знам зашто тужилац од тога бежи да су Ђурђевић Зоран, Јовић Драган, Ристић Ален, критичном приликом били обучени у војне униформе, а да је Спасојевић Данило био у цивилној одећи, док је мој клијент био у тренерци. Ево зашто је по мени то неспорно. Ту чињеницу није рекао само мој клијент али је изгледа тужилац заборавио да прочита тај део приче, а изведен је као доказ и поменуо је тог човека као доказ, него је то рекао и сам окривљени Ђурђевић и то је два, три поновио, можете видети исказ 04.07.2011., два пута помиње да је Миодраг био у тренерци, у белој тренерци и потпуно непристрасни сведок Д. С. чије смо овде читали исказе који на главном претресу 08.09.2011. године каже да је апсолутно мој клијент био у белој тренерци и описује га као лице Мијо, и наравно то је рекла и А. Х. у својој изјави која је по мени једина истина у овом поступку 17.06.'92. године, два дана после тог догађаја. Значи није то измислио Миодраг Живковић и зашто би се тиме бранио да ли је био у овом или оном, он заиста то је могло да се провери није имао тај дан своју униформу. Нега зашто то одговара тужиоцу, људи се везују за нешто што им је неко урадио и везују се за те униформе, ето зато је то битно. Човека вероватно у том нису ни фокусирали нити су га зато што није био у униформи, а за њих су злочин чинила лица која су била у униформи. То ћу после објаснити код фотографија. По мени је исто тако неспорно утврђено да су два лица, а то тужилац исто у својој завршној речи, а и њему би требало да буде истина интерес да се утврди, а није то у својој завршној речи, да су два лица била у то време са дужим или краћим брадама, то је по мени потпуно неспорно утврђено, а знам зашто то говорим и да су то били Драган Јовић и Зоран Ђурђевић, као и да је једно млађе лице било са минђушом, то ћу објаснити исто зашто је то веома битно. Неспорно је утврђено и то да окривљени Живковић Миодраг ни у једном тренутку није улазио у кућу Т. Д. и то сам мало пре рекао, али му се ставља да је пљачкао Д., није ушао, неспорно је да нису сви ушли у кућу, то и тужилац не спори, али и то је њему, ништа није одузето од човека, нема потврде неке да му је одузет један динар, једна марка, небитно је било која валута, али не он је и крао и за то ћемо да га осудимо, значи то само говори о паушалности и свему овоме што сам рекао, није то само ова оптужница, много их је таквих, нагледао сам их се. Значи, на крају по мом скромном мишљењу је неспорно је и да је мој клијент како тако покушао да се супротстави, што не могу да се сложим са завршним речима и представнице оштећених, односно пуномоћнице и колеге тужиоца, јер је Спасојевић Данило не само што је то мој клијент рекао да је пар пута покушао да одврати, него је сам Спасојевић Данило помињао једно лице и то на претресу 03.02.2012. године, али и овде кад је саслушан 13.02.2015. године, описује лице које се

супротставило и рекло „доста је идемо“ и тако даље и које је изашло са њим. Е сад он је то лице описао као тамнопутог, али је онда после, зато сам ја и инсистирао после са тим питањем, да је то лице било средњих година, ако је неко можда алудирао да је то био Ристић Ален, е Ристић Ален је тада имао 18-19 година, Миодраг је имао 33 године, не знам ко би највише одговорао, он не зна ко је, он не зна ниједног од њих да би рекао са мном је изашао Јовић или Живковић, он говори о лицу средњих година, а мој клијент и јесте тамнопут, јесте мислим није светао сигурно, не личи на Швеђанина. Значи то апсолутно не може да се оспори да је једно лице јесте сво време покушавало да спречи, али ће суд утврдити, ја сам сигуран да суд жели шта је било, да ли је то баш мој клијент. Оно што је по мени спорно, то су управо чињенице да ли је Живковић Миодраг, јер овде ми не судимо Ђурђевићу, Јовићу и не преписујемо пресуду и ону оптужницу оданде јер онда нам није ово ни било потребно, него судимо човеку који је дошао и изнео своју одбрану и рекао шта је имао да каже. Значи спорно је да ли је он неког силовао, малтретирао, пљачкао, то је спорно, то је по мени спорно, значи ја сам молио, знам да то није пракса, али малопре сам рекао, сувише је ово важан предмет, озбиљан предмет, озбиљно дело које се човеку ставља на терет, да би дозволили да неке процедуралне ствари, због неких процедуралних ствари, изјава узетих пред Центром јавне безбедности, тако је не користе се ни у нашем закону и овде изјаве, службене белешке узете од грађана, наравно, али ако је цена истине да се те, па барем молим ово судско веће да прочита јер у тим изјавама, нема везе нисмо их узели као доказ, али врло лепо Х [REDACTED] каже у кући два лица, само два лица и тачно описује како су извршила и оба са брадом, а код кола два лица плус треће са минђушом, а то ћемо доћи после та замена идентитета, што је покушано њему несретнику да се стави да је он био то лице са минђушом, то тај исти који је био са минђушом. Значи зато сам то инсистирао, као што исто у тој 1992. године каже јер тад је једино била способна да да праву изјаву, то се исто слажем са уваженом колегиницом, 22 године од тих жена тражити да се сете, оне се нису сетиле после 2, 3, 5 година, камоли после 22, то и не очекујемо, зато сам молио да се узме само та њена изјава, али добро срећом има је у предмету, она је потписала, нисам ја потписао, она је дала и она је сигурно није дала под никаквом присилом. То барем знамо. Значи јер то је истина, све остало је само још један човек на робији.

Што се тиче ових доказа које смо, ту би практично да смо читали ту изјаву, видели би да је та изјава потпуно потврђена у истом том Центру и од стране Ђурђевић Зорана и од стране мог клијента и Спасојевић Данила, потпуно исто причају Х [REDACTED] ову двојицу не рачунам и то ћу објаснити зашто их не рачунам, и зашто то уопште не треба узимати озбиљно за то, на њима да се доноси пресуда то је катастрофа. Ево овако, значи долазим до та два лика Јовић Драгана и Ристић Алена, пазите шта раде један па други, Јовић Драган исто даје том Центру за јавну безбедност Бијељина изјаву где потпуно детаљно исприча како је било. После тога први пут саслушан пред истражним судијом то смо узели овде као доказ, значи саслушан он у потпуности негира, безмало човек није ни био тамо, уопште он пролазио ту можда гледао онако лампе, птичице и тако даље, значи потпуно негира све. Онда дође понављам, ваљда је схватио колико је глупаву изјаву дао, па онда долази да поправи своју изјаву код истражног судије, па прича о томе како јесте убио човека, али овај му пружио неки отпор, па је он сада из нехата то учинио и верује да ће му то променити, а онда му ни то не буде довољно, него на главном претресу потпуно и четврти пут мења причу као да је неко луд овде и сада њему, он је једини који терети, који је рекао и он и овај са миђушом, а њега ћу сада да анализирам, који терете овог несретника. Значи нисам ја, нисам ни убио, нисам ништа, то је Мија урадио, чуди ме да није рекао да је Мија и убио, није био ту човек, није могао да се брани, није могао те глупости, бљувотине да слуша и да на њих

одговара. Значи Ристић Ален, имамо иста прича, још гора. Он прво у Центру јавне безбедности потпуно каже све шта је он ради, исприча детаљно и тако даље, дође у истрагу овде код колеге Дилпарића, дође каже уопште нисам то ја, нисам то ја, помешали сте ме са неким. Пазите тај безобразлук, и онда дође на главном претресу јесте ипак шалио сам се, био сам ја али нисам то радио ја, радио је Мија, ја био добар спашавао, и не само то, да би нам потврдио да би био убедљивији, наравно тамо нема Мијиног адвоката да брани Мију, нема Мије, нема нико да брани Мију на том претресу, може да прича ко шта хоће, да лупета ко шта хоће, да на другог сваљује кривицу ко хоће, нема проблема, е сада значи највећа иронија, тај исти Ристић Ален, ви овај предмет знате у прсте и сећате се да је он рекао да је тада Мија био са минђушом, то је врхунац ироније, да не кажем нечег горег. И то каже 04.07. на главном претресу, мртав хладан, 50 људи њега описује, слике показују да је он, и не, Мија био. Вероватно их је Мија постројио, Мија им наредио да то све ураде, лако је када Мија није ту, све ћемо на Мију. Значи малопре сам причао ја сам тај предлог за препознавање дао из простог разлога, не зато да би ми оспорили препознавање се обично када се идентитет лица, лице негира да је уопште негде било или да, не, не из тог разлога, неспорно је да је, најалост и то је његов највећи грех што је био тада ту, то је потпуно неспорно. Нисам зато ја тражио, него да дође да се присете, ма сетили би се сигурно, да ли их је и Мија силовао, да ли их је пљачкао или није, морали би да се сете, просто то човек једном или ниједном у животу не доживи, то је толика траума да то не може да се потпуно заборави, али управо из оног разлога који сам малопре рекао, поштујући и великом пијетету према тим људима који су притом били објективнији и поштенији у својим исказима, јер они нису хтели напамет ништа да причају, никог да жигошу, да показују, оно што нису сигурни нису и то је нешто што им се још више дивим, за разлику од ових хероја, значи хоћу да кажем, то је био мој мотив да се препознавање изврши, али то суду сигурно неће промаћи у објективном сагледавању ове ситуације. Јесте било препознавање са фотографије, свих, свих, на том албуму имају фотографије свих, препознавали су их Х█████ и Ф█████ и Н█████, сви су препознали Јовића и Ристића. Јовића, Ристића и Ђурђевића препознају и Х█████, Миодрага Живковића нико није препознао на фотографији. Значи само због тога да видимо шта је ко чинио у том смислу је препознавање мени било битно, не да ли је био неко ту или није био неко ту. Значи то је нешто што мене још чвршће уверава, држи у уверењу да мој клијент то није урадио. Значи, што се тиче даљих доказних момената које смо имали и које смо извели у току овог поступка, не само што као што рекох нису препознали, него рецимо оштећена А█████ Н█████ ни у једном свом исказу не описује, не само што не описује тачно све незаконите радње које су јој нанете кобне вечери него не може да се сети са сигурношћу да ли су те, ја сам то и цитирао и подвукао, значи да ли је силовало једно, два, то је баш на главном претресу, једно, два или три лица, не може жена, неће да каже сви су само да би ето неког послала на робију, каже не знам, могуће, али није само то, јесте после вршено неко вађени су трагови сперме, других биолошких тих трагова и тако даље, не само што није утврђено коме припадају, па ни са те стране немамо поуздано доказ да је неко урадио, него ни да ли то припадају једно, двоје, троје, четири лица, ја сада нисам стручњак претерано те биологије и те науке, да би могао да то одређујем, али претпостављам да то може да се одреди, то је сигуран сам да може да се одреди. Тако да ту једноставно такође потпуно је нетачно, сви су они били ту, тако је, то каже Ф█████, али Ф█████ не каже да је видела ниједно силовање, значи ово је вађење из контекста. Сви су они били у томе, па били су ту, присутни су ту били али не каже силовали су један, други, трећи, четврти, пети или један или два или три, не каже. Она није жена ни видела, она је била у соби са мужем покојним. Х█████ исто тако како се зове, нико није видео тај чин и не може да то опише. И имамо исказ Х█████ уважена

колегинице, чланови већа, које такође изузетно поштујем, значи ни она није, она каже мислим да су били сви, али то кажем после 22 године у таквом психичком стању, али не каже децидирано, сви су били, мада ја знам шта је она рекла 1992. године, и зна се тачно ко је то урадио, али и то да узмемо, она је саслушана мораћете признати без икакве могућности да јој ја постављам питања, Ви сте је саслушали у Бечу, значи овде се није појавила, ја тамо нисам био, значи нисам имао прилике ни у истрази, значи просто ја неко начело непосредности у том смислу нисам имао да поставим питање, да га знам тачно не би то била ни велика питања, знам тачно ни много квантитативно ни квалитативно тешка питања, али би нам много помогла, зато сам инсистирао да се она саслуша. Овде је саслушана и саслушан је и више пута, зато сам га онај дан и питао, сведок Спасојевић Данило јер он не само што не познаје мог клијента па самим тим и не може да га помиње и да га описује, него оно што је мени најважније, он тачно човек није ни, човек каже да није био у кући, можемо да му верујемо или да му не верујемо, али ако ценимо његов исказ, ако није био у кући, није ни могао да види, и ми му нећемо ценити, није ни могао да види ко је шта радио, али оно што је сигурно, недвосмислено потврдио овде свима нама, је чињеница да Јовић то предводио све, дао једну интонацију и у том неком смислу исто могу да се сложим са тужиоцем, да зна се ко је ту био главни, мада ја из оптужнице чини ми се да и мој клијент, мало ми је неразумљиво, па да ли је можда нека врста саизвршилаштва у убиству и тако даље, не знам, не знам од чега браним.

Исто тако саслушани су и сведоци остали, али по мом неком скромном мишљењу ти сведоци нису ни од каквог значаја за конкретно утврђивање кривице или невиности мог клијента и зато сматрам да не треба ни да се зову овде да не треба ни да губимо време, правимо непотребне трошкове и тако даље, такође је и доктор Ђорђе Алемпијевић направи тај налаз, мислим то све је нешто што је неспорно и што ја овде знам шта спорим, и зна шта није, а то је да је он учествовао у плачкању, силовању и малтретирању, а остало нити смо спорили нити можемо да споримо. Значи ја знам да је пред овим већем веома тежак посао, не зато, ово веће је изузетно искусно, добро, квалитетно и све најбоље што могу као и човек и бранилац да кажем, ви знате да тако мислим о вама, али је један објективан проблем што овде имамо правноснажну пресуду, правноснажну судску пресуду где је практично мом клијенту пресуђено. Е онда можда и ово што се ја знојим овде и што покушавам да објасним да је он невин, то је све можда без везе, али знам да је мени савест мирна. Значи у сваком случају ја што се тиче предлога могу само да кажем овако, ако је злочин што је био ту или што није спречио да се то деси, онда га ви осудите, али ако га осуђујете за силовање, малтретирање, или плачкање неко, онда је све друго сем ослобађајуће пресуде катастрофа, ви ћете невиног човека послати у затвор. Значи то је све што имам ја да вам кажем. Извињавам се ако сам мало био опширан, ако сам прекорачио термин који....

Председник већа:

Бранилац оптуженог предаје суду у писаном облику завршну реч. На детаљан начин образлаже доказе који су изведени на главном претресу, све како је то забележено аудио техником овога суда и истиче да његов браћеник овде оптужени Живковић Миодраг није извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Изволите оптужени Живковић Миодраг.

Да ли прихватате завршну реч Вашег браниоца?

Опт. Миодраг Живковић: Да, ја прихватам завршну реч мог браниоца.

Председник већа: Да ли имате још нешто да наведете у завршној речи?

Опт. Миодраг Живковић: Знате како, ово је врло спорно то да ли сам ја имао ту тренерку или не, ја сада предлажем ако је то могуће уопште, сада не знам како то треба, човек који је мене испитивао накнадно у том МУП-у у Бијељини је инспектор Лазић, има његов потпис на мојој изјави у Бијељини коју сам дао тамо, он то може да посведочи, ето мислим ако то нешто помаже у целој причи. Жао ми је што се тој породици десило, гледао сам их пре 19. видео сам те уцвиљене фацице, али шта да радим, ја ту нисам стварно ништа могао да помогнем, а ништа од свега овога урадио нисам. Нисам, чак штавише једну једину ружну реч никоме реко, нисам ни стигао. Нисам проговорио ни са ким ништа. Њих сам молио да изађу, нико није послушао целу ову причу, ја сам напустио кућу, нисам то могао да гледам. Толико. Они су хтели, штавише мени је Ђурђевић касније рекао ако је то сада битно да сада кажем, да су извукли тај камион, да су извукли моје возило, он је отишао са тим камионом, отишли би са њима, шта би било са тим женама тада ја стварно не знам да се тако на пример десило, да нисам био присутан са њима када су вршили то силовање на том путу јер сам ја се супротставио Јовићу. Само су аминовали њих двојица, и он се онда сложио да оне оду. Ето толико.

Председник већа: Добро. То је све је ли тако?

Опт. Миодраг Живковић: Да.

Председник већа:

Оптужени Живковић Миодраг прихвата завршну реч свога браниоца, и истиче да није извршио ово кривично дело и да није могао ни на који начин да спречи да се тако нешто не деси.

Да ли има још неко нешто да изјави? Добро.

Како нико ништа не жели више да изјави, председник већа објављује

ДА ЈЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ЗАВРШЕН.

Пресуда ће бити објављена:

09. марта 2015. године у 13,00 часова, судница број 4.

Довршено у 15,20 часова.

Записничар

Председник већа-судија